

Jenn Díaz, una escriptora així

¿Qui és la jove autora catalana que ha publicat en castellà quatre novel·les en quatre anys?

L'escriptora Jenn Díaz, a la vila de Gràcia. Foto: E.P.

Vaig descobrir la Jenn Díaz al Twitter. Ignorava que era una autora amb obra publicada i ignorava que, per edat, podria ser la meva filla. Sí, d'acord, tothom insisteix en la joventut de la Jenn, però és que no deixa de sorprendre que sigui i sembli tan madura quan només té 26 anys. Ja ha tret quatre llibres, un per any: *Belfondo* (2011), *El duelo y la fiesta* (2012), *Mujer sin hijo* (2013) i *Es un decir* (2014). És aquesta última novel·la, publicada a Lumen, la que l'ha convertit gairebé en una escriptora de moda.

Jenn? "De Jennifer, però n'havia de buscar la part bona i el vaig escurçar fins que em va agradar." Jenn, doncs. Una filla de la immersió lingüística: va estudiar a l'escola pública Salvador Espriu i a l'institut públic Martí Dot de Sant Feliu de Llobregat. "El català era la llengua del col·le i d'alguns amics". El castellà, la llengua familiar: la seva mare és de Sevilla i el seu pare, barceloní de primera generació. "He mamat molt la tradició catalana en castellà". Escriu en la llengua materna, tot i que alguns poemes li surten en català.

Es un decir és una història trista i grisa protagonitzada per una nena plena d'absències a l'Espanya trista i grisa de la postguerra. Me l'empasso d'un glop durant un trajecte en avió (quina veu narrativa tan potent) i em veig obligada a aterrar dos cops: a l'aeroport de Barcelona i a una vida, per sort, amb més colors.

Si un escriptor hagués de fer joc amb els seus llibres, la Jenn seria introvertida i melancòlica. Però és enèrgica, lluminosa, vital. Em diu que escriu "com una bala" i penso que parla com escriu: no calla. T'arrossega parlant com t'arrossega escrivint. Hem quedat al Salambó a dos quarts d'una del migdia i, a les tres, ella encara té intacte el suc de préssec que ha demanat. El seu nòvio, el Dani, li diu per WhatsApp si s'ha oblidat de dinar. Viuen a Esplugues: la Jenn arribarà a casa a l'hora de berenar.

No hem omplert l'estómac però hem cremat etapes. M'ha explicat que de nena nedava i aspirava a ser professora d'educació física, però als divuit anys va deixar la natació i es va quedar òrfena de vocació. Va pensar que faria filologia catalana, però se'n va anar a viure a Bilbao per amor ("em va sortir fatal") i, de nou aquí, es va matricular a filologia hispànica, perquè no se sap mai de qui et pots enamorar i on pots acabar vivint. Té dos germans per part de mare bastant més grans, que l'han estirada cap a la sortida de la infantesa: "Als quinze anys tenia converses d'adults, i els meus amics i parelles sempre han tingut deu anys més que jo com a mínim". Encara no se li ha mort ningú, però la mort es passeja amb alegria (és un dir) per la seva obra: "La tinc molt present, els personatges morts no estan morts del tot."

La precocitat literària no li ve d'haver crescut envoltada de llibres. El seu pare és paleta i la mare ajudava l'àvia a la cuina d'un bar-restaurant. No va ser la típica nena lectora. Amb els diners que va guanyar fent classes de repàs es va fer sòcia del Círculo de Lectores, però molts volums es van quedar amb el plàstic posat. Va començar a llegir seriosament quan va començar la carrera que potser algun dia acabarà. Llavors sí: Carmen Martín Gaité, Ana María Matute, Miguel Delibes i, sobretot, Natalia Ginzburg.

"Que normal que ets", li diuen els qui esperen trobar una escriptora que va d'intel·lectual a totes hores. "Tinc punts de frivolitat, puc ser zero literària. No em passo el dia filosofant. A casa meva no estem per hòsties. Quan vaig publicar el primer llibre, ma mare em va dir: «¿Eso es lo que

*haces tantas horas en el ordenador?» I amb el Dani ens ho passem pipa mirant *El foraster*."*

Fa de lectora per a Lumen i fa traduccions comercials que deixen temps a la Jenn novel·lista. Escriu a mà per alentir i millorar el ritme d'una prosa que li neix a raig, i me n'ensenyà la prova: una llibreta Papyrus on va abocant una novel·la breu que es dirà *Un amor así*.

Les dues novel·les curtes que té entre mans no semblen gaire més optimistes que *Es un decir*. "Invento mons de suïcidi, però tinc molt sentit de l'humor, i tard o d'hora seré capaç de traspasar-lo als meus personatges". La dualitat forma part d'ella: potser no és casualitat que dediqués el treball de recerca de batxillerat a l'esquizofrènia.

Jenn Díaz. Una escriptora així.

La llibreta on escriu la novel·la 'Un amor así'. Foto: E.P.